

« Vervloekt en ongezegend is het lijden
Toidat men leert onder het Kruis te staan,
En dat dit zo zal zijn in alle tijden :
Dit zijn de dingen die niet vergaan ».
(*Werumeus Buning*).

†

In Kristus' Vrede ruste de ziel van de heer

JOZEF EEMAN

*geboren te Steenhuize-Wijnhuize
op 28 maart 1912 en godvruchtig overleden in
St. Jozefkliniek te Brasschaat op 17 aug. 1958,
versterkt door de laatste H.H. Sakramenten.*

Als jonge man had hij eens gedroomd van het priesterschap. Is de priester niet een andere Kristus? En zie, de Heer die hem scheen voorbij te gaan liet onzichtbaar Zijn blik vol liefde rusten op de edelmoedige leerling en Hij wenkte hem: « Kom »!

Toen moest hij de grote tocht ondernemen: de koninklijke weg van het Kruis. Jaren lang beet de pijn hem in lichaam en ziel. Zijn enige troost was dan het vertrouwen op de Moeder van Smarten en op Haar lijdende Zoon.

Maar hoe werd intussen zijn ziel door genade en lijden gelouterd! Het besef van eigen kleinheid en zwakheid deed hem grijpen naar de oneindige goddelijke barmhartigheid, en is dat niet de Kristelijke nederigheid? De dankbaarheid en de goedheid jegens de evenmens deden hem telkens weer totaal zichzelf vergeten en is dat niet de liefde?

En zijn die beide, vertrouwende nederigheid

en zelfverloochenende liefde niet de reuzenpijlers die de triomfboog dragen van de ingang tot het Paradijs?

Nu hij is heengegaan zullen allen die hem liefhadden, scherper voelen wat ze aan hem verloren: zijn broeders en zusters, zijn neven en nichten, al zijn bloedverwanten, al zijn trouwe vrienden, allen die er om hebben geleden toen ze hem zagen lijden en niet konden helpen. Ze zullen hem missen, zijn goedheid, zijn dankbaarheid, zijn raad, maar vooral het voorbeeld dat hij gaf van diep geloof, van kinderlijke vroomheid, van begrijpende liefde.

Moge dan voor hem dat pijnlijke sterven de ingang zijn geweest tot de eeuwige, eindeloze vreugde. Laten we bidden dat God hem moge vergeven wat hij in menselijke zwakheid zou hebben misdaan. Hij zelf, die zo dankbaar kon zijn voor elk gebaar van goedheid of vriendschap, zal ons hierboven gedenken: allen, zijn zusters en broers die zo ontzettend veel voor hem hebben gedaan, zijn andere bloedverwanten die hij allen met bezorgde liefde beminde, de vrienden die zulke ruime plaats innamen in zijn grote hart, de zusters die hem verzorgden, zijn volk, zijn Kerk... Moge zijn sterven een blijvende aansporing zijn voor ons allen tot liefdevolle bekommernis, kristelijke samenhang, diepe vroomheid en groot vertrouwen.

O Maria, toon nu dat Gij zijn Moeder zijt.

De families van de overledene danken voor de deelneming in hun rouw.

De Meyer - Tel. 51.81.68 - A. & H. De Bièvre